

службовими собаками (сучасні методики підготовки службових собак), а також стандартів ветеринарного забезпечення діяльності кінологічних підрозділів;

– організація тісної співпраці з кінологічними підрозділами ЄС та інших економічно розвинутих країн з питань підготовки й використання кінологів зі службовими собаками для протидії реальним та потенційним загрозам;

– розробка, відповідне погодження та реалізація Єдиної програми підготовки кінологів усіх складових сектору безпеки і оборони України (з урахуванням функцій відповідного відомства), що дозволить забезпечити сумісність кінологічних підрозділів під час міжнародного співробітництва у сфері боротьби з тероризмом, наркобізнесом, нелегальною міграцією;

– впровадження сучасних методик відбору кандидатів для навчання та службових собак для дресирування;

– підвищення кваліфікації науково-педагогічних працівників, які здійснюють підготовку майбутніх фахівців кінологічних підрозділів за міжнародними програмами й методикою (підготовка їх як мультиплікаторів);

– оновлення навчально-матеріальної бази (засобів підготовки кінологів зі службовими собаками) з урахуванням сучасних досягнень науки й техніки;

– удосконалення механізму правового регулювання порядку використання наркотичних засобів у підготовці службових собак до пошуку таких засобів, а також підготовки й використання мінно-розшукових собак окремими кінологічними підрозділами;

– розвиток міжвідомчої взаємодії щодо оптимізації системи кінологічних підрозділів та уніфікації підходів до організації їхньої діяльності;

– удосконалення системи підготовки кінологічних розрахунків для мінно-розшукової служби (створення належної навчальної матеріально-технічної бази, мінних полів);

– автоматизація окремих видів діяльності та впровадження Єдиної бази даних кінологів та службових собак;

– нарощування науково-методичного забезпечення діяльності кінологічних підрозділів, активізація роботи науково-дослідних інститутів за перспективними напрямками розвитку службової кінології.

Окреслений перелік не є вичерпний та потребує подальшого науково-методичного забезпечення реформування системи кінологічного забезпечення у контексті поглиблення транскордонного співробітництва з суміжними державами.

УДК 81

DOI: 10.31733/17-03-2023-769-772

Irina SUIMA

Associate professor
of the Department of translation
and linguistic training of foreigners
Oles Honchar Dnipro National University,
PhD in Philological Sciences

LEGAL DISCOURSE IN TRANSLATION ASPECT

Nowadays, discourse in science is a complex phenomenon that has three components. They include the participants of communication, the situation of this communication and the text through which this communication takes place [2, p. 11-14]. The concept «discourse» can be considered in different ways. In a broad sense, it is a complex combination of linguistic means and supralinguistic factors (a manifestation of behavior in such a form that is accessible to sensory perception). Such a combination gives an understanding of the participants of the communication, their direction, goals, conditions under which the message was created and its perception. Discourse is an unchanging and abstract description of structural and semantic features that are used in certain texts.

Since the legal discourse refers to the institutional one, it represents the status-oriented communication of the participants, which corresponds to the system of role prescriptions and

norms of behavior in specific situations of institutional communication. There are various approaches to defining the concept of «legal discourse». We found the following understanding of legal discourse in the works of researchers. According to E. Derdy: «Legal discourse is a discourse that is represented by English-language legal documents and legal literature as a particularly complex communicative event, a special type of language that has received a text form, the understanding of which is possible only in the presence of non-linguistic factors» [5, p. 21]. Legal discourse is a form of language used in real time, which reflects a person's legal awareness in relation to the development of society at the cultural and civilizational levels [1, p. 39].

The activity of legal discourse is characterized by a specialized nature, and the language of law in it is a component of a certain social activity of a group of people. The specificity of legal professional thinking is embodied in legal discourse as in the field of communication. With the help of such thinking, such features and properties as addressability and addressability, use of arguments, terminology, disclosure of the content of various legal concepts, etc. [4, p. 89].

All components of the legal field are expressed through discourse. These elements are reflected in the discourse, with the help of which they are implemented. They can be a referential aspect of the discourse (the subject of its communication), or exist as components of the pragmatic context.

The main component of legal discourse is legal texts. The legal text performs not only an informative and influential function, it also represents the socio-pragmatic position of the author who created this or that text. A legal text is a set of legal terms that represent a whole terminological system. By its essence, legal vocabulary is cognitively derivational and social, and this essence is revealed in the fact that with the help of the legal sphere, certain conceptual and semantic blocks are formed, in which the components can be arranged according to certain models. In legal discourse, cognitive information falls mostly on legal terms, but a certain part of these terms is known not only to specialists in the field of law, but also to every ordinary citizen, since the use of this vocabulary goes far beyond the boundaries of legal texts. Like any term, a legal term has such characteristic features as: unambiguity, systematicity, accuracy, brevity, standardization, absence of emotional coloring and relative independence from the context. For example: victim, defendant, defense, responsibility, offense, law, etc.

Legal texts are also characterized by the use of phrases that are used in the field of law and are determined by the specific focus of the subject. For example: a criminal group, a defense representative, commit an offense, a court hearing, make a court decision, in the case file, groundless facts, testify, etc.

When creating a legal text, various means are used in order to fully and accurately convey information to the recipient. A person who is not competent in the field of jurisprudence is forced to seek the help of a specialist for the correct interpretation of a legislative document. For example, an average citizen may have difficulties in interpreting such legal terms as: legal entity, operational management, business administration, etc., and only a competent specialist will help to correctly interpret the term, which will contribute to its understanding [3].

The interpretation of legal discourse includes both a professional understanding of reality and a set of techniques for the practical interpretation of legal documentation. In legal discursive communication, interpretation is the understanding of meaning, and it also helps to systematically analyze legal language and language in general. So, the legal text is perceived as a law text in dynamics, in the process of interpretation and clarification.

When interpreting the legal discourse, an important aspect is the special procedures for analyzing legislative documents along with the restoration of the history and conditions of their creation. The interpretation of the legal text takes place with the help of psychological, historical and philological interpretation. In view of this, in the interpretation of the legal text, it is worth investigating the lexico-semantic features of the legal discourse and professional methods of its interpretation. In the process of interpretation, the main category is linguistic understanding, which is manifested in the grammatical, stylistic and typological form of interpretation.

These forms of interpretation reflect the correct command of the syntax and dictionary meanings of linguistic realities that are included in the legal text.

Nowadays, the study of legal discourse based on the interpretation of legal terminology is quite important, since the conceptual scope of certain lexical units is inadequately organized. When interpreting concepts, its ambiguous understanding often prevails, rather than a scientific one, and this is precisely what is unacceptable when analyzing legal documentation, laws, articles, etc.

The problem of interpretation of jurisprudence texts is to preserve the features that are

inherent in scientific reasoning, as well as acquires the legal specificity of human activity. In view of this, only taking into account these circumstances, it is possible to construct a method of interpreting legal discourse. Among the conducted research on the interpretation of legal discourse, it can be seen that it is rather difficult to establish a boundary between legal consciousness and the legislative text, since perception accounts for most of the professional activity of a legal specialist. That is why for the correct interpretation of the legal text and its understanding, an important task is to consider the problem of interpreting the legal text as the main component of the legal discourse.

Thus, the legal discourse needs careful research, since the legal text represents the dominant legal discourse, and such a text, in turn, represents an impetus for the socio-legal development of society.

The specificity of legal discourse manifests itself at different levels in different ways. So, for example, when we talk about the lexical level, we understand that this text is saturated with specific terminology. For example: regulation, regulatory act, protocol, extract, etc.

In addition, at the syntactic level of the legal text, we can observe the following features: an advantage in the use of nominal compound predicates compared to verb ones (have the right to, be responsible, be bound to, be defective, be convicted of), as well as the sentence becomes common with homogeneous members of the sentence and separate meanings (The project contains shortcomings of a technical and legal nature) Homogeneous members are used to extend the sentence in order to convey the unambiguity of the interpretation and the completeness of the statement.

Syntactic features of legal discourse are conditioned by using complete structures that convey the logical connection of a condition or cause. This feature is conveyed with the help of certain linguistic means such as: according to, in case of, for the reason of, together with that, etc.

The syntax of legal discourse is characterized by the use of not only simple common sentences with homogeneous members and separated definitions, but also the use of complex ordinal sentences with comparative and contrasting conjunctions (for example, comparative conjunctions – and, opposites – however, but, yet, however), as well as with causal – consequent connection.

The use of complex sentences with a subordinate clause, definition or circumstances is one of the most used types of sentences in the legal text. This type of sentence is considered the most common because the nature of the law provides for the need to indicate the relationship between the condition and the cause. That is why we can observe compound sentences with several subordinate clauses in legal texts, as with the help of subordination it is possible to provide additional information, clarify certain circumstances and conditions so that certain misunderstandings do not arise when interpreting the law.

The structure of the legal text requires clarity, brevity and specificity, the transfer of cause-and-effect relationships and their logical ordering, and therefore legal experts must present the various circumstances of the case and convey a complex system of concepts in their relationship. They can fulfill this condition by using complex syntactic structures, which will give them the opportunity to convey a message clearly, informatively and unambiguously.

As we have already mentioned, the use of phrases is characteristic of a legal text, because they are one of the main tools in the terminological system. The largest share falls on word combinations in which there is such a type of connection as management. Phrases can be classified by the number of components in it, namely: two-component, three-component and multi-component.

To begin with, consider two-component phrases. From the name it becomes obvious that this type of phrase consists of two components. There are several combinations to form a two-component phrase:

1. adjectival + noun: сімейне право – family law; громадський добробут – public welfare; фінансові установи – financial institutions; смертна кара – death penalty; протиправні дії – unlawful means; умисні дії – intended actions.

2. noun + noun: права особи – human rights; вчинення злочину – commission of crime; поділ влади – division of power; виконання законів – observance of the laws; правила судочинства – rules of procedures; склад злочину – components of crime.

3. verb + noun: змінювати рішення – modify judgements; здійснювати правосуддя – administer justice; заслуховувати справу – bring a case; забезпечити справедливість – provide for justice.

4. noun + preposition + noun: доведення до самогубства – incitement to suicide;

вбивство на замовлення – murder for hire; неповага до суду – contempt of court.

Three-component structures:

1. adjective+adjective+noun: вищі судові органи – supreme legal bodies; тяжке тілесне ушкодження – grave bodily injury; надзвичайний судовий наказ – extraordinary writ; організоване злочинне групування – organized crime.

2. adjective+noun+noun: особиста безпека суддів – personal security of judges; порушення кримінальної справи – the start of criminal case; законодавчі норми права – legislative norms of law; суд останньої інстанції – the last resort court.

3. noun+noun+noun: огляд місця події – the examination of venue; призначення справ до судового розгляду – submission of cases for hearing; вручення виклику до суду – service of process; суд у справах неповнолітніх – juvenile court.

Information in legal texts must convey a specific meaning and content, therefore, for its correct understanding, it is most appropriate to use simple sentences. But given the fact that a legal expert seeks to express a complete opinion in one sentence, using various types of subordination, this leads to the frequent use of complex, large-scale and information-overloaded sentences. This feature of legislative texts creates obstacles in the understanding of its content by an average citizen and forces people to seek help from a competent specialist in the field under discussion.

1. Артикуца Н. В. Законодавчі терміни та їх визначення. Наукові записки Національного університету «Києво-Могилянська академія». Юридичні науки. К. : Новий друк, 2009. С. 39-42.

2. Белова А. Д. Поняття «стиль», «жанр», «дискурс», «текст» у сучасній лінгвістиці. Вісник КНУ ім. Тараса Шевченка. Іноземна філологія. 2002. Вип. 32 (3). С. 11-14.

3. Бибик С. П., Сютя Г. М. Ділові документи та правові папери: листи, протоколи, заяви, договори, угоди. Харків : Фоліо, 2005. 491 с.

4. Дерді Е. Т. Словотвірні та структурно-семантичні характеристики англійських юридичних термінів: дис. ... канд. філол. наук : 10.02.04. Київ. 2013. 284 с.

5. Дерді Е. Т. Терміни-словосполучення в англійській юридичній термінології. Гуманітарний вісник. Серія: Іноземна філологія. Черкаси, 1999. 113 с.

УДК 371

DOI: 10.31733/17-03-2023-772-774

Інна ШИНКАРЕНКО

доцент кафедри гуманітарних дисциплін
та психології поліцейської діяльності
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
кандидат психологічних наук, доцент

СІМЕЙНЕ ВИХОВАННЯ В КОНТЕКСТІ БЕЗПЕКИ ДЕРЖАВИ

Сімейна політика є однією із складових стратегії національної безпеки України. Саме в родині здійснюється первинна соціалізація особистості, її залучення до людських цінностей. Як влучно зазначив відомий філософ Ф. Бекон, любов до Батьківщини починається з любові до родини [1, с.33].

У важкі часи, які переживає наша країна, сімейне виховання набуває особливого значення. Саме від того, які цінності дитина сприймає від своїх батьків, залежить формування її соціальної позиції, відношення до різних аспектів дійсності, її самовизначення як суб'єкта власної життєдіяльності.

Основними суб'єктами виховання є батьки, які повинні розуміти, що провідною метою виховання та освіти має бути формування високоморальної, добропорядної та чесної особистості. Батьківський обов'язок – не тільки дати життя, але і виховати гідних людей [4, с. 214].

Які ж існують шляхи вирішення зазначеної проблеми? Чи існує оптимальний тип організації сімейного виховання за якого буде розвиватися високоморальна, добропорядна та чесна особистість? Так, така тактика виховання дійсно існує, це є співробітництво. Визначимо його ознаки.

Співробітництво – найбільш прийнятий тип виховання, що визначений багатьма психологами та педагогами.